

עין משפט
נר מצוה
ב:

ד"א טוש"ע אה"ע סי'
 קעט פערף :
 (ב מ"י) פ"א מהל' פוטע
 הל' (ג):

תוספות שאני

[illegible][illegible]

(א) לא נתפשה תכלל דפשיטא
ליה דנעמאה והיכי קאמר
יחיא לא נתפשה אינד אין נה.
(ג) אולי צ"ל וקאנטורם פירש
למשנאוי אינא עיקר שכתב
הוא לה בעדים וכו'.

המקנא פרק ראשון סוטה

בל סקום שנאמר עד הרי כאן שנים. ואחד דכתיב גבי ועד אחד לא יענה בנפש (ובמדור לה) מוקי לה בפרק אחד דיני ממונות (במדור דף לה). בדרכיה מן התלמידים ולא יומת על פי עד אחד (בדרכים ח) דרשין בפרק בראשון דמכות (דף קי:) לעדות מיוחדת לאפוקי דרובא רובא חמשה ולא אחד רובא חמשה.

(ב) ממשמע שנאמר ל' יודע שהוא אחד מה כל מקום שנאמר ע' שיפרוט לך הכתוב א לית בה אלא חד י' והא לאו הכי הוה אמי ואי אפילו חד ליכא איצטרך סד"א עד אי נאמן בה ואלא מאי לישתוק קרא מיניה ד' ואנא ידענא מיד' דרסה איצטרך סד"א סוטה' שהרי קינא לה ונסח אחד ומי מצית אמרת והא מדכתב והיא לא איצטרך סד"א אין נא ובתרי נמי היא דלא יהושע אומר מקנא מ"ט דרבי יהושע אב' בקיניו בה ולא בסתיו בה ולא בקיניו ואי' סתירה איתש' לטוט והיא נשמאה קיניו דכתיב יקנא את אי' מיט' רחמנא בה

סתירה עדיפא שכן אוסרתה כטומאה אדרבה קינוי
אי לא סתירה קינוי מי איכא ואי לאו קינוי סתירה מ
עדיפא דאתחלתא דטומאה היא מתני' דלא כי האי תנא
יהודה אומר משום ר' אליעזר המקנא לאשתו מקנא ע"פ
ומשקה לה על פי שנים השיבו חכמים לדברי רבי יוסי
סוף מ"ד ר' יוסי ברי יהודה אמר קרא בה בה ולא
בקיני קינוי איחשך לטומאה דכתיב וקנא ואשתו ולא
בקיני לטומאה דכתיב ונסתרה והיא נטמאה והוא
כדי טומאה הוא דאתא השיבו חכמים לדברי ר' יוסי ב
מאי ניהו דומנין דלא קני ואמר קנאי הא למשנתניו יש
איסתתר ואמר איסתתר אמר רב יצחק בר יוסף א"ר יו
בר' יהודה אין לדבר סוף אף לדברי רבי יוסי בר' יהודה
אדרבה למשנתניו איכא עיקר התם ליכא עיקר אלא
א"ר יצחק בר יוסף א"ר יוחנן לדברי ר' יוסי בר' יהודה
סוף א"ר חנינא מסורא *לא לימא איניש לאיתתיה בזמן
פלוגי דילמא ק"ל כרבי יוסי בר' יהודה דאמר קינוי ע
וליאכא האידינא מי סוטה למיבדקה *וקאמר לה עילויה
דיש לקיש מה לשון קינוי דבר המטיל קנאה בינה לב
קינוי על פי עצמו וכולי עלמא לא ידעי דקני לה ואמרי
ואתו למיעבר קנאה ביהודה ורב י"מר בר ר' שלמיא
דבר המטיל קנאה בינו לבניה אלמא קסבר קינוי
וכולי עלמא ידעי דקני לה ואיהו הוא דאתי

ואמר קנאי. כשכונעם עליה אומר קנאיתי לה מפלוגי ומצוי עדים
בזה: הא לשמחתי יש סוף. לדברי רבי אליעזר בתמיה: והא ומני
בתמיה: איך עוקר. שכבר התחיל בעדים שלא ע"י כעס: הכא
הרבה: לא ליתא איניש. אפילו בתי לבינה: ומתספרא. ונתמחה
יש קנאה חמת גבר (ו' משנ' ו): ואין דקמא. מה יש לפניה
דקמי לה. שכבר נתמלו הדבר ואינו שובלזי אוחז: ואיהו

ממשטת שנאמר עד. ולא נאמר עדים איני יודע לדעת קאמר אלף
מדאיטערין למיכתב אחד שמע מינה דעד שנים משמע דאינו אלף
לשון עדות וקסא עדות שנים: ואמר רחמנא תרי לים בה. לעיל
קאי לפרושי מסקנא דהמלימא היכי מדייקא ועד אין בה: אלף
מטאמר כד. מרשם הוא כלומר נחמא

יָקוֹם עַד בֹּאִישׁ אִינִי
וְלֹא אֶחָד זֶה בָּנָה אֶב
הָרִי כָּאֵן שְׁנִים עַד
דָּ וְאָמַר רַחֲמָנָא תְּרִי
אֵל לֹא נִתְפַּשָּׂה אִסּוּרָה
יָקוֹם עַד אֶחָד בֹּאִישׁ
וְעַד עֲרוּסָתָה חֹד הָרֹא
אֵלָּא בְּמֹאֵי מִיתְסָרָה
בְּהָ אֵין נֶאֱמַן בְּהָ אֵין
בְּעֵי עַד דֹּאִיכֹא תְּרִי
תִּיָּא דְּבֵר מִמְּמוֹן

במקום: **אלה מאי בעי**. קרא עד
לדברא הרי במקום תחמיא תחמיא קרא
להאי לשמוק קרא מנייה כו': **דבר**
דבר ממון. כתיב כוואסטי כו' **מב**
בה ערות דבר (דברים ד') וכו' **דבי**
ממונות ע"פ שני עדים יקום דבר (שם
יז'): **אינערדיך**. לא יקום לנלווי עליה
דחאי עד דנשנים הכמוז מדבר דחי
לא גלי עליה הוה אמינא עד חד
משמע ואין נאמן בה קראחא קרא
לאשמועינן. ודקשיא לך למה לי קרא
סלקא דעמך אמינא כו' **סמי** שחזר
קינני וסמינא בלא עד אחד הוהדי
שנעמאה בנותא סמיה שאני ורואי
להאמינא כון סמרי רגלים לדבר:
ומי מניס אמרם. דחי לא גלי רחמנא
דכל עד שנים הם (ב) דלחא אמינא
דחאי עד אין בה אין נאמן בה:
קאמר א"כ הוה הכמוז להקל עליה:
וכא מדכסבי ויהי לא נאמסא **מנל**.

דפשיעט לך דעטמאל וויקי קאמז וויא
לא נתפשה אויער אין צה נתי דריש
דקדק אינעם זימער ע"י שנים עדים
ושכן איז אונזש צעידס ער אדח אין
נאמן צה אלץ וויא לא נתפשה איין
קאי אלץ נאמן צה הא אמרת דלא
מחזקי לה צננעלט: **צב.** בעומאה
קאי דהא מינה סליק וויא בעטמאה
על און צה ודרשן אין צה מרי אלץ
חד: **צב.** עד אדחן נאמן ולא בקיני:
סמירס עדיפא. לאחמורי צה: **שן**
אופרסא. על הענל ועל הענל
מפסק: **עטומא.** ודאס צדדשיס
לקמן מגיד לך הכחוש שעל הפסק
אסורה צפרק כסש שהמים צודקין
(דף סה): **שן עיקר גרס לה.** שעי'
הקיני סמירסה אופרסה: **מנני.**
דקני לר"י דקיני צנניס וסמירס
על פי עצמו: **דלא כי האי סנא.**
דקני לר"א סמירס צנניס וקיני על
פי עצמו: **לדברי ר"י כ"י יסודא אין**
לדברי ר"א פליערס סוף. ולקמן מפרש
לה: **מאי ניסו.** און לדבר דקמא:

שנקמרה עמו סמירה כל שהו דמיון דלא קינא לה לא מורה
דלא איספסר. ואומר רמיה שנקמרה: ולא מיבעיא למשפטיה.
בנה עיקר. ולכשיבועם נקל לומר קנאיה וינאל לה סמירות
מאשרת עליה: קנאה. כעם מן הס קנאיה בלא אל (דברים) כל
ה אינר עששו שו צודלת מן האנשים: וכולי עמלא ידי
דאסי למיעבד קנאה כדסה. שו מקניעטו על שחשדה:
אלמא

מסורת הש"ס

(א) סנהדרין ל' לקמן לא;
(ב) [לקמן ג' נדה ג' א];
(ג) [תוספתא פ"א א];
(ד) גירסת רש"י ואף;
(ה) [דברים יט א] ו' ס"א דר"א
וע"י רש"א.

מורה אור השלם

1. וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּהּ
שָׁכַב וְרַע וְנִעְלַם מֵעֵינַי
אִשָּׁה וְנִסְתָּרָה וְהִיא
נִסְתָּאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהוּא
לֹא נִתְפָּשָׁה:

במדבר ה יג
2. ועבר עליו רוח קנאה
וקנא את אשתו והוא
נשטף או עבר עליו
רוח קנאה וקנא את
אשתו והיא לא
נשטפה במדבר ה יד

הנהגות הב"ח

(ה) וְשֵׁי דְרֵי וְזֵי מִלִּית
תַּחֲרֹת וְזֵי עֲשֵׂת הַסֵּם
(ו) וְזֵי תַחֲרֹת: מִלִּית: (ז) וְזֵי
הַסֵּם מִלִּית וְזֵי מִלִּית דְּרֵי
סֵם מִלִּית כִּי מִלִּית כִּי מִלִּית
דְּרֵי אֲלֵנָה דְּרֵי מִלִּית
דְּרֵי מִלִּית דְּרֵי מִלִּית
עַד עַל: מִלִּית בְּרֵי מִלִּית
מִלִּית דְּרֵי דְרֵי: כִּי מִלִּית
כִּי מִלִּית דְּרֵי אֲלֵנָה דְּרֵי
וְזֵי מִלִּית הַסֵּם דְּרֵי מִלִּית
עַד עַל: אִם עַל עַל מִלִּית
וְזֵי מִלִּית עַד עַל עַל מִלִּית
דְּרֵי מִלִּית דְּרֵי מִלִּית וְזֵי מִלִּית
דְּרֵי דְרֵי מִלִּית דְּרֵי מִלִּית
דְּרֵי דְרֵי מִלִּית דְּרֵי מִלִּית
דְּרֵי מִלִּית דְּרֵי מִלִּית
(ד) מִלִּית מִלִּית מִלִּית
הַסֵּם מִלִּית הַסֵּם
הַסֵּם:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה כל מקום בו
אבל קשיא וכו'. עין
רש"י ב"ק דף נו ע"א ד"ה
אם לא עידי וכו'.